

WAT GRIETJE
VAN DE KIEKENJES
LEERDE
door BETSY.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

Wat Grietje van de kiekentjes leerde.

VOOR JONGE KINDEREN

DOOR

B E T S Y.

Vierde druk.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

Niet ver van het dorpje N..... lag, achter hoog geboomte verscholen, de kleine boerderij van Arie van Dam, bewoond door een der gelukkigste gezinnen van de wereld.

Niet dat haar bewoners zoo bijzonder rijk of voorspoedig waren; och, neen; geld en goed brengt nog niet altijd geluk aan; en Arie van Dam bezat daarvan al heel weinig. Maar zij hadden den Heer lief, en zij hadden elkander lief. En *waar liefde woont*, heeft koning David zoo mooi in een van zijn Psalmen gezegd, *waar liefde woont, gebiedt de Heer den zegen; daar woont Hijzelf, daar wordt Zijn heil verkregen, en 't leven tot in eeuwigheid*. En of dat dan in een koninklijk paleis is of in een nederig boerderijtje, dat maakt vóór den goeden God geen verschil. De Heer woont in het laatste even gaarne als in het eerste; dat ondervonden ook de boer en zijn vrouw, in blijde en in droeve dagen, bij voor- en bij tegenspoed. En *dit* was het wat hen zoo gelukkig maakte.

Zij hadden zes kinderen gehad. Vier daarvan had de Heer, toen ze nog heel klein waren, bij zich in den Hemel genomen. Maar twee hadden zij er mogen houden; een meisje en een jongen, Grietje en Pieter.

Die Piet, een kleuter van vijf jaar, was een jongen als een beer; en zijn zusje, dat drie jaar ouder was,

behoefde, met haar frissche kleur en dikke wangen, niet veel voor hem onder te doen.

Dit tweetal was de vreugde en lust der ouders. O, wat hadden die goede menschen hun kinderen lief! En die liefde toonden zij voornamelijk door in hun jonge hartjes al vroeg het zaad der Godsvrucht te strooien. Zij brachten hun kleinen dagelijks tot Jezus, zoowel door hun gebed, als door hun woord en voorbeeld, en aanvankelijk deden zich de vruchten dezer zorgvuldige opvoeding reeds zien.

Het waren een paar aardige, gehoorzame kinderen. Vooral Grietje was een recht lief meisje. Zij was maar het best in haar schik als zij iets voor moeder mocht doen, en voor den kleinen broer was ze een waar zorgje.

Pieter hield wederkeerig veel van zijn zusje; hij geleek wel haar schaduw, want waar men Grietje zag, was meestal ook de kleine Piet te vinden. Ach, wat had hij gehuild, toen hij zijn zusje voor het eerst naar school zag gaan! Die eerste dagen wist de arme jongen maar niet waar hij het zoeken moest, nu hij zijn lief speelgenootje het grootste gedeelte van den dag kwijt was; maar langzamerhand wende hij er toch aan, vooral nadat Grietje hem getroost had met de belofte, dat zij hem alles vertellen zou, wat de meester haar leerde, en dat zij het eerst voor *hem* een paar mooie kousjes zou breien, waarin zij op school ook onderwijs kreeg; en dat er zeker ook iederen dag nog wel wat tijd zou overschieten om samen prettig te spelen.

Deze belofte kwam het goede zusje trouw na. Niet zelden kon men haar, na schooltijd, op de bank voor

het huis vinden, met haar breiwerk in de handen, en naast haar den kleinen Piet, wien zij een trouw verhaal deed van al het wetenswaardige wat meester haar van een roos, een peer, een hoed, een poes, enz., verteld had. Het ventje luisterde dan aandachtig voor zoover zijn geduld strekte, dat doorgaans niet héél ver was, en trok dan zijn zusje aan den arm, terwijl hij haar aan de laatste der drie beloofde zaken herinnerde.

Nu, Grietje speelde ook graag; zij deed dit zelfs al zoo lief als breien; en zoodra zij daartoe moeders toestemming bekomen had, ging het breiwerk aan kant, en huppelde zij met haar broertje vroolijk weg.

's Zomers was de groene wei, en 's winters de warme stal hun liefste speelplaats, want met de koeien en het oude paard waren zij, Pieter vooral, goede maatjes.

Grietjes lievelingen echter waren de kippen. De zorg voor die beestjes was geheel aan haar opgedragen. Zij mocht hun van eten en drinken voorzien, en in ruil daarvoor hun lekkere eitjes uit het hok halen; en de diertjes kenden hun kleine verzorgster op een prik.

Toen de Meimaand in het land kwam, zat een van de mooiste hennen op eieren.

„Nu krijgen we haast kuikentjes!” riep Grietje vroolijk, en met verlangen zag zij den tijd tegemoet, dat de aardige beestjes hun enge woning verlaten, en de wijde wereld intreden zouden.

Na verloop van drie weken kwam de lang gewenschte dag, waarop de eerste eieren openbraken. De andere volgden spoedig; en als Grietje nu 's morgens haar pleegkindertjes hun onbijt kwam brengen,

vond zij de hen niet meer alleen, maar omringd door een talrijk kroost, waartusschen zij zich met moederlijken trots bewoog, alsof zij zeggen wilde: „Heb ik nu geen aardige kindertjes?”

Nu, dat kon niemand tegenspreken. Daar waren er twaalf, allemaal lieve diertjes; zoo klein en rond, alsof ieder hunner zelf een levend eitje op pootjes was. En wat een aardig, fijn gepiep deden zij hooren!

Grietje kon niet genoeg er naar zien, en telkens moest Pieter er bij komen.

Nu, dit was iets, waar het nieuwtje met den eersten dag niet afging; want hoe meer de kinderen de beestjes in hun doen zagen, hoe meer schik ze er in kroegen. Ze groeiden met den dag, en waren zoo gezond als kiekentjes maar zijn kunnen.

En geen wonder; moeder Hen zorgde er goed voor. Nooit zou zij het eten aanraken, dat voor haar jongen werd gestrooid; en als Grietje met eenige malsche slablaadjes aankwam, die zij voor de grap zóó hoog hield, dat de kiekentjes op hun moeders rug moesten springen om er bij te komen, dan werd onze hen ongeduldig, en pikte ze het eten uit Grietjes hand, — om het zelf op te peuzelen, denkt ge? Mis; om het voor haar kleintjes te laten vallen, opdat deze het des te gauwer en gemakkelijker krijgen zouden. En als het voor hen tijd werd om te gaan slapen, o, hoe warmpjes werden zij dan door haar vleugels gedekt! Wat was het aardig om te zien hoe de diertjes daar één voor één onder wegcropen! En voor alle was er plaats; niet één behoefde er onder van daan te blijven. Maar niet alleen was dit hun verblijf voor den nacht, ook als hen gevaar dreigde, vonden zij dáár een veilige schuilplaats.

Eens zag Grietje dat er een groote vogel in hun nabijheid rondvloog. Terstond liet de hen een eigenaardig: „Tuk, tuk!” hooren, waarop al de kuikens kwamen aanloopen, en in een oogwenk onder haar vleugels zaten.

„O, moeder!” riep Grietje, „onze kloek was zeker bang dat die vogel haar kleintjes kwaad zou doen, want zoodra zij hem zag, riep zij ze. En kijk! nu heeft zij ze allemaal onder haar vleugels verstopt. Nu kan die vogel niet bij hen komen; is 't wel, moe?”

„Neen, mijn kind; daar zal de kloek wel op passen.”

„Hoe gelukkig dat zij óók een moedertje hebben.”

„Vindt u niet, moe?”

„Zeker is dat gelukkig, kindlief. Die beestjes zouden voor zich zelve nog niet kunnen zorgen. Ze zijn net als de kindertjes; ze zien dikwijls geen gevaar, en zijn ook nog te klein om zich te verdedigen. Daarom geeft de lieve Heer hun ook een moeder, evenals aan Grietje en Pieter. Zie! daar komt de poes ook, maar de kloek kijkt haar zoo rustig aan, als wilde ze zeggen: „Kom maar hier, als je durft. Mijn kleintjes zitten veilig.” En, Grietje, evenals de hen voor haar kiekentjes zorgt, zoo zorgt de Heere Jezus nu voor ons. Dat heeft de lieve Heiland Zelf gezegd, en in 'den Bijbel kunnen wij het lezen. Eens zeide Hij tot Jeruzalem, die groote stad, waar Hij dikwijls kwam toen Hij nog op aarde was: *Jeruzalem, Jeruzalem, hoe menigmaal heb Ik uwe kinderen — dat wil zeggen, de menschen die in die stad woonden, — willen bijeenvergaderen, gelijk een hen hare kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen.*” En in Psalm 91 staat: *Hij — de Heer — zal u dekken met Zijn vlerken, onder Zijn*

vleugelen zult gij betrouwen. En dat zegt de Heer ook nog tot ons, Grietje; want de Bijbel is voor alle menschen geschreven."

"Maar moeder, ik dacht dat alleen de Engeltjes maar vleugels hadden; zoo staan zij tenminste op de plaatjes in onzen prentenbijbel; maar de Heer niet; is 't wel, moe?"

"Neen, kindlief; maar als de Heer zegt, dat Hij ons dekken wil met Zijn vleugelen, dan beteekent dit, dat Hij zóó dicht bij ons is, en ons zóó tegen het kwaad beveiligen wil, als de hen dit haar kiekentjes doet. Ja, nog veel beter. Want als er eens iemand kwam, die de kloek met geweld van haar jongen wegnam, met het doel om de beestjes kwaad te doen....

"O, moe! dat zàl toch niet, hoop ik?" riep het kleine meisje.

"Neen, zeker niet; wees maar gerust," lachte moeder op het zien van Grietjes bedrukt gezichtje. „Ik wilde maar zeggen, *als* iemand het eens deed, zou de arme hen, hoe dapper zij zich ook mocht weren, er ten slotte toch weinig tegen kunnen doen, omdat een mensch sterker is dan zij. Maar zoo is het met den Heere Jezus niet. Hij is machtiger dan alle menschen en engelen te zamen; en als wij dien Heer maar liefhebben en dicht bij Hem blijven, zijn wij altijd veilig en geborgen, en behoeven we niet te vreezen, al wilde ook de heele wereld ons kwaad doen."

"Maar, moes, wij kunnen den lieven Heer toch niet zien, hoe kunnen wij dan dicht bij Hem blijven?"

"Wij kunnen den Heer wel niet zien, Grietjelief, maar toch is Hij dicht bij ons. Je weet, Hij ziet ons,

al zien wij Hem niet, zoo goed als wij nu elkander zien; Hij hoort ons, al spreken wij zoo zacht, dat geen mensch ons kan verstaan; ja, Hij kent zelfs onze gedachten, en weet wat wij ieder oogenblik noodig hebben. Dat moet mijn kleine meid maar altijd vast gelooven. En weet je nu hoe wij dicht bij den Heer kunnen blijven? Als wij gedurig aan Hem denken, en veel tot Hem bidden, dat is, met Hem spreken, zoo vertrouwelijk als de kinderen met hun ouders doen; dat heeft de Heer zoo gaarne. De meeste menschen die in Jeruzalem woonden, hadden echter den Heer niet lief, en wilden niet tot Hem komen, hoe dikwijls en vriendelijk Hij hen ook riep. Daarom is het ook zoo ongelukkig met hen afgelopen. Want denk nu eens dat één van onze kuikentjes zooeven niet naar de kloek geluisterd had, en ver van haar was blijven rondloopen; wat was er dan gebeurd? Mogelijk was het dan wel door dien grooten vogel meegepakt, of door de poes opgegeten. Maar gelukkig is er niet één zoo ongehoorzaam geweest, en zitten ze nu alle veilig onder de uitgebreide vleugels. — En nu hoop ik, dat *mijn* kind een voorbeeld aan die kuikentjes nemen zal, en altijd naar de vriendelijke stem van den Heere Jezus zal luisteren, dan zal de lieve Heiland haar zegenen en bewaren, zoolang zij op aarde is, en haar eens bij Zich in den Hemel nemen, waar zij Hem altijd zien zal.”

Grietje was geen vergeetachtig kind. Bij het zien van de kippenfamilie, dacht ze nog dikwijls aan wat moeder haar gezegd had; en zooveel zij kon vertelde ze er ook van aan haar broertje, die het gesprek tusschen moeder en haar niet gehoord had. En dat

zij het nog onthouden had, toen de kuikens reeds kippen waren, zal ons uit het volgende voorval blijken.

Op denzelfden weg waar de boerderij van Grietjes ouders stond, doch wat dichterbij het dorp, bevond zich een klein arbeidershuisje, waar Krelis Rijk woonde, die het grootste gedeelte van den zomer bij Arie van Dam werkte.

Krelis en zijn vrouw hadden zelf geen kinderen, maar toch woonde er een kleine jongen bij hen in, die Klaas heette, en een jaar ouder was dan Grietje.

Deze Klaas was een ondeugende jongen. Geen dier liet hij met rust, en als er iets kwaads uit te voeren was, moest hij er bij zijn. Hij was dan ook door niemand geliefd, en wel het minst door zijn schoolmakers, die hem den niet zeer vleienden bijnaam van „Baviaan” hadden gegeven, omdat een van hen, die eens in de Rotterdamsche diergaarde zulk een boschbewoner gezien had, beweerde, dat Klaas daar precies op leek.

Nu is en blijft het altijd heel afkeurenswaardig om iemand een spotnaam te geven, daar zulks den bedoelden persoon, op zijn minst genomen, onaangenaam aandoet, en, als hij wat driftig is, zelfs heel boos kan maken; en dit laatste was met Klaas het geval.

Toen Grietje pas op school was had zij hem ook wel eens als Klaas Baviaan aangesproken, niet om hem hiermede iets onaangenaams te zeggen, maar heel eenvoudig omdat het niets kwaads vermoedende kind meende, dat dit zijn wezenlijke naam was. Doch nadat moeder haar onder 't oog had gebracht dat het een scheldnaam was, dien men den armen jongen

gegeven had, en hoe slecht het was hem hiermee te plagen, had zij hem nooit meer zoo genoemd.

Grietjes moeder had wel gelijk toen zij Klaas een armen jongen noemde. Een paar jaren geleden toch, had hij zijn beide ouders, kort na elkander verloren, en was toen door een zijner bloedverwanten in een gezin besteed, waarbij de vraag niet was geweest, wáár de jongen het goed zou hebben, maar waar men het minst voor hem zou behoeven te betalen. Zodoende was hij bij Krelis Rijk gekomen, en daardoor niet in de beste handen gevallen.

Krelis en zijn vrouw hadden in 't minst geen hart voor den ouderloozen knaap, en waren er slechts op bedacht, hoe ze 't meeste voordeel van hun kostganger trekken zouden. Daar Klaas thuis ook lastig en ondeugend was, zond de vrouw hem maar veel de straat op, zonder te letten op hetgeen hij daar uitvoerde. Hij mocht loopen waar hij wilde, zoo zij hem slechts kwijt was; want hoe minder zij hem zag, hoe liever het haar was.

Wel was Krelis er door den boer dikwijls op geweest, dat hij eenmaal voor den Heer rekenschap zou moeten afleggen van de opvoeding, die hij gaf aan den wees, bij wien hij toch de plaats der ouders moest vervullen; maar deze woorden vonden weinig ingang bij hem, en zoo groeide de arme jongen maar in het wild op.

Nu moet ge weten dat er, om dien leelijken bijnaam, bij Klaas een wrok zat, zoowel tegen Grietje, als tegen de andere schoolkinderen. Gaarne had hij het hun allen eens „ingepeperd,” maar tegen zoovelen tegelijk was hij niet bestand; liever gaf hij dus ieder afzonderlijk

een beurt, zoo dikwijls hij daartoe zijn kans schoon zag; en daar Grietje en hij denzelfden weg uitwoonden, was het kleine meisje zijn gedurig mikpunt.

Tal van plagerijen had zij van den ondeugenden jongen te verduren; en of zij hem al verzekerde dat zij niets kwaads bedoeld had, en hem nooit meer zoo noemen zou, er hielp niets aan. Wat Grietje het akeligst vond, was, als hij zijn hond op haar afstuurde, hoewel Karo slechts een groote levenmaker was, die weinig uitrichtte. Wel schoot hij, door Klaas aangehitst, het kind blaffend naar de beenen, maar als hij zijn deuntje uitgeblaft had, trok hij af, zonder haar eenig letsel te doen. Toch bleef Grietje liever van die aanvallen verschoond, vooral wanneer zij Pieter bij zich had, die bang was voor groote honden.

Maar als Krelis bij haar vader werkte, had zij niets van Klaas te duchten, want hij begreep wel, dat zij thuis haar wedervaren vertellen zou; en wanneer Krelis te hooren kwam, dat hij de kinderen van zijn baas kwaad deed, wist hij wel wat er voor hem opzat. Eens toch was dit gebeurd, en toen had hij zoo'n duchtig pak slaag gehad, dat hij nog de plek kon aanwijzen, waar het neerkwam.

Doch keeren wij, na deze kennismaking met Klaas, tot het bovenbedoelde voorval terug.

Op zekeren Zaterdagmiddag, het liep tegen den winter, was Grietje door moeder naar het dorp gezonden om eenige boodschappen te doen.

Toen zij reeds een goed eind had afgelegd, haar mandje in de ééne, en Pieter aan de andere hand, en onder het voortgaan eens omkeek, zag zij in de verte Klaas achter zich aankomen.

„Laten we wat hard loopen, Piet; ik geloof dat Klaas achter ons is,” zei ze tot haar broertje.

„O!” riep de kleine jongen verschrikt, „zou hij ons niets doen? Als hij den hond maar niet bij zich heeft!”

„Wees maar niet bang,” troostte zijn zusje; „hij is nog ver weg. Als we hard loopen, kan hij ons toch niet inhalen voor we aan het dorp zijn; en de winkel, waar we wezen moeten, is vooraan; en Klaas zal ons niets doen als er menschen bij zijn; dat durft hij nooit. Kom maar mee!”

Piet was spoedig gerust gesteld; want hij had veel vertrouwen in zijn zusje. Ze paste altijd zoo goed op hem. Welgemoed stapte hij naast haar voort, en kort daarna bereikten beiden ongedeerd den winkel.

Grietje moest lang wachten eer zij geholpen kon worden, want er stonden veel menschen; en toen zij eindelijk klaar was, en met haar broertje den winkel verliet, was Klaas geheel uit haar gedachten.

Toen ze echter de dorpsstraat uit, en weer op den stillen buitenweg gekomen was, dacht ze opeens weer aan hem.

„Waar zou hij gebleven zijn?” sprak ze in zich zelve. „Als hij maar niet op den weg is, en mij opwacht, en mijn mandje afneemt, of Pieter kwaad doet.”

Terwijl zij bezig was zich deze en meer andere schrikbeelden in haar hoofdje te halen, werd zij door Pieter in hare overdenkingen gestoord.

„Grietje,” zei hij met een benauwd gezicht, „als we nu dien Klaas maar weer niet zien. Waar zou hij wezen?”

„Kom, laten we daar maar niet over denken,” ant-

woordde Grietje, zoowel om zich zelve als om haar broertje moed in te spreken; „we zullen maar hopen dat hij het dorp ingegaan is, terwijl wij in den winkel stonden; en dan is hij ver genoeg weg; hé, Piet?”

Maar of het kleine meisje dit al hoopte, het was zoo niet. De ondeugende jongen was niet in het dorp, maar midden op den weg. Hij had de kinderen in het gaan vóór zich gezien; en daar hij hen niet kon inhalen, had hij besloten hun terugkomst af te wachten. Toen zij aan de kromming van den weg gekomen waren, kreeg hij hen in 't oog, zonder door hen opgemerkt te worden, en terstond verschool hij zich achter een hoop takkebossen, die aan de ééne zijde van den weg opgestapeld lagen, met het voornemen om, zoodra zij daar maar even voorbij waren, met zijn hond er schreeuwend achter van daan te schieten, en hun zodoende een schrik op het lijf te jagen.

Van dit alles wisten de kinderen natuurlijk niets, maar toch scheen Pieter een angstig voorgevoel te hebben, want hij was nu niet half zoo spoedig gerust gesteld als straks in 't gaan. Ook meende hij in de verte een hond te hebben gezien, en vreesde dat dit de hond van Klaas was, wat zijn zusje hem maar niet uit het hoofd kon praten. De arme jongen werd hoe langer hoe angstiger, begon te huilen, en, een paar schreden vóór de takkebossen gekomen, weigerde hij voort te gaan.

Grietje had medelijden met haar broertje, en om hem beter te kunnen troosten, zette zij haar mandje neer, hurkte vóór hem, en veegde met haar schortje de tranen van zijn roode wangen weg.

„Je moet niet huilen, Pieter,” sprak ze. „Kom maar mee, als een zoete jongen. Wees maar niet bang; de hond doet niets als Klaas er niet bij is. En,” ging zij vertrouwelijk voort, „wil ik je eens wat zeggen, Piet? Al *was* Klaas er bij, dan hoeven we nòg niet bang te zijn; want, je weet, de lieve Heer is heel dicht bij ons. Wij zien Hem wel niet, maar Hij is tóch hier, en Hij zal wel maken dat Klaas ons geen kwaad doet; ik heb het Hem straks nog gevraagd. Wij kunnen dus heel gerust zijn; net zoo gerust als onze kuikentjes, toen ze onder de vleugels van de kloek zaten, weet je nog wel? Kom, geef mij nu maar een hand, dan gaan we gauw naar huis.”

Dit zeggende was Grietje opgestaan, had haar mandje opgenomen en den kleinen broer bij de hand gevat. Haar woorden hadden bij ons knaapje hun doel niet gemist. Hij hield op met schreien, en ging gewillig met zijn zusje mee, al hield hij haar hand ook wat stijver vast dan gewoonlijk.

Maar Pieter was de eenige niet, die deze toespraak gehoord had. Ook Klaas, die nog altijd achter de takkebossen zat, had alles verstaan; en, was de eerste er door gerustgesteld, bij de laatste had juist het omgekeerde plaats.

Hij had al in zijn vuistje gelachen, toen hij de kinderen had zien aankomen, en hield zich juist gereed hen te bespringen, toen hij Grietje hoorde spreken van den lieven Heer, die zoo dicht bij hen was.

Zooals we weten was Klaas een wreede, maar tegelijk een laffe jongen. Hij durfde alles, wanneer zijn tegenpartij zwakker was dan hij zelf, maar kreeg hij met een sterkeren te doen, dan maakte hij dadelijk beenen.

„Jongen,” dacht hij, „is hier een heer zoo dicht bij? Dat wist ik niet. Welke heer zou dat zijn? Zeker iemand dien Grietje goed kent, want zij spreekt van een *lieven* heer, die haar helpen zal. Waar zou hij wezen? Griet ziet hem niet, en ik ook niet; maar hij moet er toch zijn, want zij heeft hem daar straks nog wat gevraagd, zegt ze. Misschien is hij een eindje achter haar. Dat die weg daar nu ook zoo krom loopt! Wie of het toch wezen mag? Wie weet: misschien de nieuwe Burgemeester wel; dat moet ook zoo'n goeie man zijn, heb ik gisteren hooren zeggen. Nu laat hem zoo goed zijn als hij wil, *ik* heb liever niet met hem te doen! Hij moest den veldwachter eens op me afsturen! Hu! ik voel nog hoe die me laatst bij mijn kraag pakte, toen ik dien hond met steenen smeed. Weet je wat? Ik zal Griet vandaag maar met rust laten.”

Zoo dacht Klaas, en liet dus ons tweetal ongemoeid hun weg vervolgen, waarna hij zelf uit zijn schuilhoek te voorschijn kwam.

Meen echter niet dat hij geen spijt had, hen weer niet eens naar hartelust te kunnen plagen; dat kon men wel beter zien aan de booze oogen, waarmede hij geruimen tijd de beide kinderen nakeek, die nu welgemoed hand aan hand voortgingen.

„Wat is dat nu?” riep Grietje verwonderd, toen zij kort daarop weer eens omzag. „Daar staat Klaas midden op den weg ons na te kijken! Waar of die jongen zoo op eens van daan komt? We hebben hem toch niet ontmoet, en achter ons heb ik hem ook niet gezien! Maar hij schijnt geen plan te hebben ons iets te doen; zie maar, hij keert zich om, en gaat den

kant naar het dorp op. Zie je nu wel, Pieter, hoe goed de lieve Heer voor ons zorgt, en dat Hij wel maken kan dat Klaas ons geen kwaad doet? Daar staat hij nu, met zijn hond er bij, en geen van beiden doet ons iets. Zie je 't nu wel?"

„Ja, ik zie het wel goed,” zei de kleine man met een geweldig hoofdknikken; en toen ze thuiskwamen was hij de eerste, die alles aan vader en moeder vertelde.

Intusschen was Klaas den weg naar het dorp opgekuierd, om te zien of hij ook den Burgemeester of zoo iemand ontmoette; maar hij zag niets. Toch durfde hij geen streken uithalen. „Grietje zei immers,” sprak hij in zichzelf, „dat zij dien heer gevraagd had op haar te passen. Zij heeft zeker alles van mij verteld, en nu heeft hij zich misschien ergens verscholen om eens af te zien wat ik doe, en mij dan een dag of wat achter slot te zetten. Ja, ja; ik begrijp er alles van.”

Ja, lezer, zoo gaat het als men een kwaad geweten heeft!

Het laat zich denken dat deze stille wandeling onzen deugniet weinig beviel. Hij was niet in zijn schik als hij geen katekwaad kon doen, en daar hij dit thans aan den weg niet durfde, ging hij maar naar huis, om te zien wat hij daar zou kunnen uitvoeren.

Toen Grietje den volgenden dag naar de Zondagschool ging, zag zij Klaas weer langs den weg slenteren. Hij was nog maar niet te weten gekomen, van wien zij gesproken had, en zoolang hij dat niet wist, was hij niet gerust.

„Ik moest het haar maar eens vragen,” dacht hij,

„dat is het beste wat er op zit; mogelijk zegt ze 't mij wel. Ik geloof dat ze daar juist aankomt.”

En zoo was het ook. Het kleine meisje stapte goed door, omdat het al wat laat was, en had Klaas, die weinig vooruitkwam, spoedig ingehaald. Zij was nu echter niets bang voor hem, want haar kinderlijk vertrouwen op den Heer was door het gebeurde van den vorigen dag zóó versterkt, dat zij zeker geloofde, dat haar trouwe Bewaker haar ook heden tegen den stouten jongen beveiligen zou.

„Griet!” riep Klaas, toen het meisje hem haastig voorbij liep.

Grietje was gewoon door hem nageroepen te worden en antwoordde niet.

„Griet, hoor eens!” riep dezelfde stem achter haar.

„Neen Klaas, ik heb geen tijd,” klonk Grietjes antwoord onder 't voortgaan.

„Geen tijd! Dat zeg je maar! Neen, zonder gekheid, Grietje, ik moet je wat vragen; luister eens! Ik zal je geen kwaad doen.”

„Wat heb je mij dan te vragen?” zei Grietje, terwijl zij zich omkeerde en even stilstond. „Maar ik heb niet lang tijd, hoor! 't Is al zoo laat.”

„O, dat is minder; ik kan wel even meeloopen. Ik zal je niets doen; je hoeft niet bang te zijn.”

„Ik ben ook niet bang meer. Maar wat wou je mij nu vragen?”

„Waar ga je naar toe Grietje?”

„Naar de Zondagsschool. Is het dat, wat je vragen wilde?”

„Neen, dat is het niet. 't Is heel wat anders. Zal je 't mij zeggen, als ik het vraag?”

„Dat weet ik nog niet; als ik het zeggen *kan*, en als ik het dan ook zeggen *mag*.”

„O, je kunt het zeker, en je mag wel ook, denk ik.”

„Maar wat is het dan?”

„Wat het is? Wel,” en hier daalde de stem van den spreker, „ik wou eens weten wie die heer is, daar je gisteren van sprak.”

Grietje begreep niet terstond wat Klaas meende. Zij zag hem verwonderd aan, en herhaalde langzaam: „Die heer, daar ik gisteren van sprak?”

„Ja, weet je 't niet meer?” hernam Klaas. „Je bent gisteren immers naar 't dorp geweest?”

„Ja, dat ben ik ook.”

„Je hadt Pieter bij je, en een mandje.”

„Ja.”

„Nu, en toen sprak je over den lieven Heer, die dicht bij je was, en die zoo goed voor je zorgen zou, en....”

„O, nu begrijp ik het al!” viel Grietje hem in de rede. „Ik sprak toen niet over een *mensch*; ik bedoelde den lieven Heer in den Hemel. Maar Klaas, hoe wéét je dat ik over den lieven Heer sprak?”

„Wel, ja, zie je, kijk, ik was hier ook op den weg.”

„Ja, dat weet ik; want ik heb je tweemaal gezien. Maar je was toch te ver weg om iets te kunnen hooren.”

„Gehoord heb ik het toch; dat zie je nu; *hoe*, dat doet er niet toe. Maar wat zei je daar? Meende je Onzen Lieven Heer? Dus niet den Burgemeester? Nu, dan is het goed.”

Opnieuw zag Grietje hem met de grootste verwondering aan, en zei:

„Den Burgemeester? Maar Klaas! Hoe kom je dáár aan?”

„Ach ja, zie je, ik weet wel dat iedereen mij een deugniet noemt; nu, ik houd ook wel van een grapje; maar, weet je, met den veldwachter heb ik toch liever niet te maken; die heeft zulke harde handen; en burgemeester en veldwachter dat is toch zoowat hetzelfde, is het niet?”

„Wel neen, jongen; ik geloof dat daar nog verschil tusschen is.”

„Nu, een beetje misschien, maar die twee hooren dan toch bij elkaar. En, zie je, toen ik je nu tegen dien kleinen Piet hoorde zeggen, dat je den lieven Heer gevraagd had, te willen zorgen dat ik je geen kwaad zou doen, dacht ik dat je me bij den Burgemeester verklikt had. Maar nu hij er niets van weet, hindert het niet. Dag Griet!” En tot afscheid hief de ondeugende jongen zijn hand al op om Grietjes hoedje van haar hoofd te slaan.

Eer hij dit echter doen kon, had het kleine meisje die hand gegrepen, en zeide vriendelijk:

„Hoor nog eens, Klaas, ik moet je nog wat zeggen. Al weet de Burgemeester het nu niet, de lieve Heer in den Hemel weet toch als je kwaad doet, want Hij hoort en ziet alles; en dat is toch nog veel erger.”

„Zoo? Maar als de Burgemeester er achter komt, krijg je toch straf. Dat hebben ze me tenminste altijd verteld. Je krijgt boete, of je gaat achter slot, of zoo wat; en daar moet ik niks van hebben, hoor!”

„Maar de Heer kan je nog veel erger straffen. Weet je wat de grootste straf is, Klaas? Niet in den Hemel te komen als je sterft.”

„O, de Hemel! Daar komen toch alleen maar zulke zoete kindertjes als jij bent.”

„Neen, Klaas; zeg dat niet. Ik ben ook volstrekt niet altijd even zoet. Maar de Heere Jezus heeft stoute kinderen ook lief, zóó goed is Hij; als ze maar berouw hebben over hun stoutheid, en Hem dat zeggen en om vergeving bidden. Al zijn we ook nóg zoo ondeugend, Klaas, dan kan de Heer ons nog goed maken; en dat wil Hij, o zoo graag, dat staat in den Bijbel, als *wij* het ook maar graag willen, en het Hem vragen. En als we hem dan liefhebben en gehoorzaam zijn, neemt Hij ons bij Zich in den Hemel als we sterven. Vin-je dat niet heerlijk? De Heer kan jou ook wel een goeden jongen maken, Klaas!”

„Ha, ha, ha! *Ik* een goede jongen!” lachte Klaas. „En Krelis Rijp zegt altijd dat er nooit wat van me terecht komt!”

„’t Is tòch waar; als je er maar om bidt. Ik wou dat ik je alles maar eens goed van den lieven Heer vertellen kon. Maar weet je wat, Klaas? Ga mee naar de Zondagsschool.”

„Ik niet; ik zit de heele week op school.”

„Kom, ’t duurt maar één uurtje; je bent er nu toch zoo dicht bij.”

„En wat doen ze daar dan? Toch geen sommen maken, of schrijven, hoop ik?”

„Wel neen, jongen! Er wordt uit den Bijbel verteld. O, zoo mooi!”

Klaas hoorde gaarne vertellen; en toen hij begreep dat hij niets te doen had dan te luisteren, zei hij: „Nu dan kon ik het wel eens probeeren.”

Zoo pratende hadden zij eindelijk de school bereikt.

Men zou juist gaan beginnen toen zij binnentraden, en Grietje had nog maar net tijd om den onderwijzer te vragen, of Klaas vandaag ook eens mocht komen luisteren.

De onderwijzer, die gaarne zag dat er veel kinderen kwamen, had daar natuurlijk niets tegen, en ruimte voor Klaas terstond een plaatsje in, dicht bij zich.

Alles wat de knaap hier hoorde, was nieuw voor hem; hij luisterde aandachtig, en toen hem aan 't eind eenige vragen over het gehoorde gedaan werden, bleek het, dat hij alles goed onthouden had.

Bij het heengaan beloofde hij zelfs den onderwijzer, nadat deze hem daartoe aangespoord had, iedere week geregeld te zullen komen; gaf zijn naam, ouderdom en woonplaats op, en ging toen met Grietje weer naar huis.

Inderdaad kwam hij die belofte goed na, want voortaan was hij iedere week present, ofschoon het leeren van „tekst en versje” in 't eerst een groot struikelblok voor hem was. Toch kon Klaas goed van buiten leeren, als hij maar wilde. Lezen deed hij zelfs gaarne; en daar iedere gekende les met een kaartje, en een zeker aantal kaartjes met een boekje beloond werd, spoorde dit hem aan, om wat meer zijn best te doen, zoodat het niet lang duurde of de onderwijzer kon hem, zoo al niet onder de bedaardste, dan toch onder de vlugste leerlingen van zijn Zondagsschool rekenen.

Na dien bewusten Zondag was Klaas heel anders dan voorheen omtrent onze Grietje gestemd.

Hoe het kwam, wist hij zelf niet, maar hij durfde haar niet het minste kwaad meer te doen, hoeveel lust hij er soms ook toe gevoelde; en langzamerhand

raakte hij ook zelfs den lust er toe kwijt. Zoo dikwijls hij haar nu op den weg zag, liet hij haar met rust, of liep pratende met haar mee; en toen hij op zekeren Zaterdagmiddag langs de boerderij kwam en haar zoo prettig met Pieter zag spelen, kwam hij het erf oploopen, en vraagde of hij mee mocht doen.

Grietje dacht: hoe meer zielen, hoe meer vreugd, en gaf terstond haar toestemming; en dien ganschen middag hadden ze met hun drietjes de schoonste pret. 't Scheen Klaas dan ook goed bevallen te zijn, want den volgenden Zaterdag kwam hij weer; en daar kinderen zich overal spoedig eigen maken, kwam hij, al spelende, niet alleen bij, maar zelfs in de woning van Grietjes ouders.

In 't eerst waren de goede menschen wel wat bevreesd, dat de omgang met Klaas nadeelig op hun kinderen zou werken; maar toch wilden zij voor den armen, ouderloozen knaap hun deur niet sluiten. Integendeel zij rekenden het hun plicht, die wijd voor hem open te zetten, en baden den Goeden Herder, dat Hij ook van dit verwaarloosde kind een schaapje Zijner kudde maken mocht.

Dit gebed bleef niet onverhoord.

Het onderwijs op de Zondag-school, de nuttige boekjes daar ontvangen, en het verkeer in het gezin van Arie van Dam, dit alles werd door den Heer zoodanig gezegend, dat Klaas er van lieverlede een heel andere jongen door werd, en zelfs Krelis en zijn vrouw moesten zeggen, dat hij hetzelfde kind niet meer was.

Nu kon Grietje het zich niet begrijpen, dat zij

vroeger bang voor hem was, en dikwijls moesten ze er samen om lachen.

„Hoor eens, Klaas,” zei het kleine meisje, toen het weer eens tusschen hen ter sprake kwam, „bang zou ik toch nooit meer voor je zijn, al was je nog veel ondeugender dan vroeger.”

„Zoo, en waarom niet?” vraagde Klaas.

„Omdat ik weet dat de lieve Heer in den Hemel altijd dicht bij mij is, en dat ik bij Hem veilig ben. Hij zorgt voor mij, en dus kan mij niets kwaads gebeuren, als Hij het niet wil. Dat hebben de kuikentjes mij geleerd.”

Daarop vertelde zij Klaas wat die diertjes deden, toen die groote vogel zoo dicht bij hen rondvloog, en het gesprek, dat haar moeder daarover met haar gehouden had; en zeide toen ook nog de beide teksten op, die moeder bij die gelegenheid aangehaald, en die zij van buiten geleerd had.

Klaas luisterde oplettend naar hetgeen Grietje zeide; en, wat nog beter is, hij onthield het, en deed in zijn volgend leven ook nog winst met de les, die de kiekentjes gaven.
